

passende at give den. Hvad angaaer de øvrige Bestemmelser i de følgende Paragrafer, da maa jeg være enig med den høitærede Justitsminister i, at det virkelig er urimeligt, da vi nu, hvad vi vente, have den nye Straffelovbog saa ganske nær, at foretage Forandringer i de i Forordning af 15de December 1820 fastsatte Straffebestemmelser for Overtrædelserne. Værder virkelig nogen Grund til at antage, at de vilde blive bragte i Anvendelse, saa kunde jeg finde det meget rimeligt, men det er der aabenbart aldeles ikke; de ere i meget lang Tid ikke bragte til Anvendelse. Den ærede Rigsdagsmand vil maaskee sige, at der kan komme Tilfælde, hvor de kunne komme til Anvendelse, og at det kunde være en Grund til at forandre dem; men denne Argumentation vil kunne passe paa en saa ganske umaadelig Mængde Bestemmelser i den nuværende Straffelovgivning, næsten paa de allerfleste, men der er dog Ingen, der tænker paa at tage fat paa disse Bestemmelser og forandre dem. — Det er imidlertid ikke alene Tilfældet, at de Straffesatser, der findes i Lovforslaget, efter al Rimelighed ville blive meget lidet passende til de øvrige Bestemmelser i den nye Straffelovbog, men det Samme gjælder ogsaa med Hensyn til selve Straffeprincipperne — dem maa jeg ansee for i og for sig urigtige. Naar det saaledes hedder i § 4: „Den, som ophidses og forleder Anden til aabenbare falske Klagemaal og løgnagtige Angivelser, straffes med Forbedringshuusarbejde fra 8 Maanedes indtil 2 Aar;“ da er det et urigtigt Princip, der her er opstillet, og der er aldeles ingen Grund til i denne Materie at bringe andre Principer til Anvendelse end dem, der i det Hele gjælde i Strafferetten angaaende Straf for den, der enten forleder og anstifter en Anden til at begaae en Forbrydelse eller bestyrker hans Forsæt dertil. Man kan desuden umulig sætte en almindelig Straf herfor; thi ligesom Strafbarheden hos den Person, som selv indgiver Klagen eller Angivelsen, vil være høist forskjellig efter Indholdet af Klagen eller Angivelsen, saaledes vil naturligviis ogsaa Strafbarheden hos den Person, der forleder eller styrker hans Forsæt, væsentlig rette sig derved. Naar jeg f. Ex. vil sige, at En har forledet en Anden til at indgive en

Klage over en Trede, f. Ex. over, at han ikke holdt sit Hjør eller sin Dam oprenset, eller at han foretog Noget, som stred imod Sundhedsvedtægterne, og denne Angivelse var ham vitterlig urigtig, saa vilde det være ganske absurd at anvende Straf af Forbedringshuusarbejde fra 8 Maanedes, som den ærede Rigsdagsmand nu vil have sat i Forslaget, indtil 2 Aar — det er ganske naturligt, at Klagens Indhold maa være det Bestemmende. Jeg mener derfor, at disse Bestemmelser bør falde bort, ligesom ogsaa at § 1 bliver overflødig. Finder den ærede Rigsdagsmand det nødvendigt at faae Forordningen af 15de December 1820 forandret, saa bør der ikke alene indsættes en Bestemmelse, som udtrykkelig siger, at bemeldte Forordnings § 2 er ophævet, hvad der jo aldeles mangler i Lovudkastet, men der bør tillige findes en anden Bestemmelse, som siger, at § 3, der angaaer Forpligtelsen til at navngive Forfatteren, er ophævet. Det forekommer mig endog, at det kunde være tvivlsomt, om man egentlig ikke med Hensyn til disse Klager kunde stille sig paa det Standpunkt, at man fulgte Analogien af Presseloven, hvorefter den, der publicerer et trykt Skrift, jo alene bærer Ansvar for det, uden at det paa nogen Maade kommer i Betragtning, hvem der har forfattet det. Jeg skal imidlertid ikke insistere herpaa; men i ethvert Tilfælde er der her ingen Grund til at gaae udenfor de almindelige Lovgivningsregler angaaende Anstiftelse til og Bestyrkelse i Forbrydelsen.

Det er allsaa egentlig Lovudkastets §§ 7—10, som have væsentlig Betydning. Jeg maa nu tilstaae, at jeg ikke kan finde, at § 7 bør tillægges den Vægt, som det forekommer mig, at den ærede Forslagsstiller vilde tillægge den. Det er mig ikke ganske klart, hvad hans Mening er, om han har meent, at Ansøgeren eller Klageren, efterat Ansøgningen eller Klagen er tilbageleveret ham usforseglet for af ham selv at indsendes til vedkommende Autoritet, skulde kunne gjøre Modbemærkning mod det, som i Erklæringen er anført. Antager man, at han skulde kunne gjøre det, saa vilde Bestemmelsen jo vistnok være temmelig betænkkelig; det maatte da ialtsald gjøres ham til Pligt paany at indlevere den til Øvrigheden, da den jo atter